C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kull_08-Touto_sekyrou_ja_vladnu.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kull_08-Touto_s
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.8.2004
Modification Date: 1.8.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

TOUTO SEKYROU JÁ VLÁDNU
(By This Axe I Rule!)

1. Mé písně jsou hřeby do královy rakve

"O půlnoci musí král zemřít," snědý mluvčí byl vysoký, štíhlý a křivolaká jizva, která mu v těsné blízkosti úst protínala tvář, dodávala jeho obličeji nesmírně zlověstného výrazu. Posluchači s rozzářenýma očima přikyvovali. Byli čtyři. Malý tlustý muž s vystrašenou tváří, ochablými ústy a očima vypoulenýma v neustálém náznaku údivu, zachmuřený obr, chlupatý a primitivní, vysoký, šlachovitý člověk v šaškovském úboru, jehož planoucí a modré oči zářily nepříčetným vnitřním ohněm a zakrslý trpaslík s abnormálně širokými rameny a dlouhýma rukama.
Původní mluvčí se chladně a odměřeně usmál a pokračoval: "Zavažme se teď slibem, velkou přísahou, která je neporušitelná, přísahou dýky a plamene! Samozřejmě, že vám věřím, ale pro všechny z nás bude jistější, když se tak pojistíme. Cítím, že někteří z vás si nejsou nejjistější."
"Tobě se to mluví, Aramone," skočil mu do řeči malý tlusťoch. "Ty jsi vyhlášený zbojník a na tvou hlavu je vypsána vysoká cena. Ty nemáš co ztratit a můžeš všechno získat, zatímco my..."
"Můžete ztratit mnohem víc, to je pravda, ale můžete taky mnohem víc získat," odpověděl nevzrušeně zbojník. "Poslali jste pro mě do mého horského úkrytu, abych vám pomohl se svržením krále. Připravil

jsem plán, spředl osidla, sehnal návnadu, nastražil past a teď jsem odhodlán zničit kořist, ale musím si být jist vaší podporou. Takže budete přísahat?"
"Dost těch nesmyslů!" vykřikl muž s planoucíma očima. "Budeme přísahat a ještě před dnešním úsvitem, dnešní noci utančíme krále k smrti. Dunění kol válečných vozů zní a pleskot supích křídel nese čas!"
"Nech si své písně pro vhodnější časy, Ridondo," zasmál se Ardyon, "nastal čas čepelí a ne veršů."
"Mé písně jsou hřeby do královy rakve!" vykřikl minstrel a přitom vytrhl od pasu dlouhou štíhlou dýku. "Varlete, přines sem svíci. Já budu první přísahat!"
Tichý, zamračený sluha přinesl dlouhou svíci a Ridondo se bodl do zápěstí tak, že mu vytryskla krev. Ostatní, jeden po druhém, následovali jeho příkladu. Zatím si svírali poraněná zápěstí, aby krev neodkapávala na zem. Spojili ruce do kruhu, v jehož středu stála zapálená svíce a pak najednou obrátili ruce zápěstím dolů, takže kapky krve dopadaly přímo do jejího plamene. Zatímco se plamen chvěl a syčel, opakovali:
"Já, Ardyon, Bezzemek, přísahám na čin prohlášený a mlčení zachované, přísahou nezrušitelnou!"
"I já, Ridondo, první minstrel valusijského dvora!" vykřikl minstrel.
"I já, Ducalon, hrabě z Komaharu!" přidal se trpaslík.
"A já, Enaros, velitel Černé legie!" dunivým hlasem pronesl obr.
"I já, Kaanuub, baron z Blaalu," uzavřel malý tlouštík rozechvělým falsetem.
Svíce zablikala a její plamen, udušený padajícími rubínovými krůpějemi, uhasl.
"Tak uhasne život našeho nepřítele," řekl Ardyon a pustil ruce svých společníků. Prohlížel si je s opatrně ukrývaným zájmem. Zbojník věděl, že přísahy se porušují, dokonce i ty neporušitelné. Na druhé straně také věděl, že Kaanuub, kterému důvěřoval nejméně, je nesmírně pověrčivý. A situace, ve které byli, nedovolovala opomenout jakoukoliv možnost pojistit se, byť slabou.
"Zítra," promluvil náhle Ardyon, "nebo přesněji už dnes, protože začalo svítat, odjíždí Ka–nu, piktský vyslanec do Groondaru. Bude jej provázet nejen jeho piktský doprovod, ale i králova pravá ruka – Brule – Pán oštěpu a větší část královy osobní gardy – Rudých ničitelů."
"Tak jest," spokojeně se přidal Ducalon. "Byl to sice Ardyone, tvůj plán, ale já jsem jej provedl. Mám příbuzného v samotné grondarské radě a ten ji ovlivnil tak, že požadovala Ka–nuovu návštěvu. A protože Kull si cení Ka–nua nade všechny ostatní, musel mít vyslanec i odpovídající doprovod."
Zbojník přisvědčil.
"Výborně. A mně se nakonec podařilo Enarovým prostřednictvím podplatit důstojníka Rudé gardy. Ten odvede dnes v noci všechny své muže od královské ložnice, a to těsně před půlnocí. Jako záminku si vymyslí, že je potřeba prozkoumat jakési podezřelé zvuky ve vzdáleném křídle paláce. Stejně budou odlákáni pod různými záminkami i všichni dvořané. Budeme čekat, nás pět a dalších šestnáct ke všemu odhodlaných banditů, které jsem povolal z hor a kteří se teď skrývají v různých čtvrtích města, právě na tuto chvíli. Jednadvacet proti jednomu..."
Zasmál se. Enaros přisvědčil, Ducalon se ušklíbal, Kaanuub zbledl, Ridondo sprásknul ruce a zvonivě provolával:
"U Valky, ti kdo znají v zlaté struny hrát, si budou pamatovat na věky tuto noc! Pád tyranův! Smrt despoty – jaké písně napíšu!"
Oči mu plály fanatickou září a všichni s výjimkou Ardyona, který sklonil hlavu, aby skryl úšklebek, jej nerozhodně pozorovali. Pak zbojník náhle povstal.
"Tak, teď dost! Vraťte se každý na své místo a pozor! Ani slovo, pohyb nebo pohled nesmí prozradit vaše myšlenky." Zaváhal a upřel pohled na Kaanuuba. "Barone, vás by prozradila pobledlá tvář. Kdyby vás Kull potkal a podíval se vám do očí tím svým ledovým pohledem, omdlel byste. Odjeďte na své venkovské sídlo a čekejte, až pro vás pošleme. My čtyři zatím stačíme."
Kaanuub skoro omdlel už v té chvíli, ale tentokrát ze samé radosti. Začal blábolit nesrozumitelná slova a rychle odešel. Ostatní muži mávli jeden po druhém zbojníkovi na pozdrav a rozešli se.

Ardyon se protáhl jako velká kočka a ušklíbl se. Přivolal otroka. Vstoupil zachmuřený muž, který měl na ramenou jizvy po cejchu, kterým se označují zloději.
"Zítra," začal Ardyon, když z otrokových rukou převzal pohár s vínem, "vystoupím na veřejnosti. Lid

Valusie se na mě může popást pohledem. Už to trvá celé měsíce. Od chvíle, kdy mě ta vzbouřená čtyřka přivolala z hor, se skrývám jako krysa. Žiju přímo uprostřed svých nepřátel, ve dne se vyhýbám světlu, plížím se v převlečení, tmavými uličkami ve dne a neosvětlenými ulicemi v noci. A přesto se mi podařilo to, co se těm čtyřem nespokojeným pánům nepovedlo. Jejich prostřednictvím a prostřednictvím mnoha dalších agentů, z nichž většina nikdy neviděla mou tvář, jsem prošpikoval zemi nespokojeností a korupcí. Podplácel a vydíral jsem úředníky, rozšířil pomluvy mezi lid, v krátkosti, ukryt ve stínu, připravil jsem pád krále, který v této chvíli sedí na výsluní královského trůnu. Ach, příteli, téměř jsem zapomněl, že než jsem se stal zbojníkem, býval jsem politikem. Až Kaanuub a Ducalon mi to připomněli."
"Spojil jsi se s podivnými soudruhy," řekl otrok.
"Jsou to slaboši, pravda, ale každý z nich má svou silnou stránku," pomalu odpovídal zbojník. "Ducalon – je vychytralý, neohrožený a má příbuzné na nejvyšších místech. Je ale posedlý touhou po moci a jeho majetek je zatížen obrovskými dluhy. Enaros – to je divoké zvíře, je silný a odvážný jako lev a má nesmírný vliv mezi vojáky, je však jinak úplně k ničemu, protože mu chybí patřičná dávka inteligence. Kaanuub – lstivý svým nízkým způsobem, s hlavou plnou malých intrik, ale hloupý a zbabělý, je sice lakomý, ale vlastní obrovský majetek a jeho bohatství hrálo v mém plánu velice důležitou roli. A Ridondo? Bláznivý básník s hlavou plnou bláznivých plánů, odvážný, ale přelétavý. Lidé ho chovají pro jeho písně v nesmírné oblibě, protože působí přímo na struny jejich srdcí. Je nejlepší zárukou naší popularity a to už od okamžiku, kdy jsme vymysleli náš plán."
"A kdo tedy vlastně usedne na trůn?"
"Samozřejmě Kaanuub, alespoň on si to myslí. Má v sobě z malé části královskou krev, krev toho krále, kterého Kull zabil vlastníma rukama. To byla velká chyba současného krále, dobře ví, že mezi šlechtici žijí lidé, kteří se chlubí tím, že patří ke královské dynastii a přece je nechává žít. Proto připravuje Kaanuub spiknutí, ve kterém hraje o trůn. Ducalon si přeje dostat se znovu na výsluní královské přízně, jak tomu bylo za vlády staré, aby mohl pozvednout svůj majetek a titul k bývalé slávě. Enaros nenávidí Kelkora, velitele Rudých ničitelů, myslí si, že tato hodnost náleží právem jemu. Touží po tom, stát se vrchním maršálkem všech valusijských vojsk. A co se týká Ridonda? Pch! Nenávidím a současně obdivuji toho muže. To je opravdový idealista. Vidí v Kullovi cizince a divocha, bosého barbara s odřenýma, mozolnatýma rukama, který přitáhl z moře a znásilnil krásnou a mírumilovnou zem. Idealizuje si krále, kterého Kull zabil a už si nevzpomíná na to, jaký ten lump byl. Zapomíná na nelidské utrpení strádající země pod tou příšernou vládou a i lidé zapomínají. Už se dokonce všude zpívá rekviem za mrtvého krále. V té písni opěvuje Ridondo bývalého krále jako světce a Kulla popisuje jako divocha s černým srdcem. Kull je k němu shovívavý, jeho písním se směje a zároveň nemůže pochopit, proč se lidé pomalu obracejí proti němu."
"Ale proč vlastně Ridondo Kulla nenávidí?'
"Protože Ridondo je básník a básníci většinou nenávidí ty, kdož jsou právě u moci a útěchu a klid hledají ve snech a minulosti. Ridondo je jako planoucí pochodeň idealismu a sám sebe vidí jako hrdinu, neposkvrněného rytíře, který povstal, aby svrhl tyrana."
"A ty?"
Ardyon se zasmál a dopil pohár. "Já mám o tom své vlastní představy. Básníci jsou nebezpeční, protože vždy věří tomu, o čem právě zpívají. Abych se přiznal, já věřím tomu, co si myslím. A já si myslím, že Kaanuub nebude na trůně sedět příliš dlouho. Před měsícem jsem neměl žádné ambice. S výjimkou toho plenit vesnice a přepadat karavany po celý zbytek života. Ale teď, no, teď uvidíme!"

2. Tehdy jsem byl osvoboditel – teď...

Místnost byla podivně holá v porovnání s bohatým čalouněním zdí a vysokými koberci, které pokrývaly podlahu. U malého psacího stolku seděl muž. Byl to muž, který by vynikal i v miliónovém zástupu. Nebylo to ani tak pro jeho neobvyklou velikost, výšku a obrovskou šíři ramen, přestože i tohle přispívalo k celkovému dojmu. Pohled však poutala jeho tvář, snědá a nehybná. Jeho úzké šedé oči si podrobovaly vůli většiny lidí svou chladnou až magickou přitažlivostí. Každý, i ten sebemenší pohyb prozrazoval, že

pod kůží se pohybují svaly jako ocelová pera a tyto svaly jsou bezchybně koordinovány dokonalým mozkem. Jeho pohyby byly zcela přirozené. Buď setrvával v klidu, podobný bronzové soše, nebo se pohyboval, rychlými, úspornými pohyby velké kočky. V tomto okamžiku seděl u psacího stolku, bradu podepřenou rukama, lokty na desce a zachmuřeně pozoroval muže, který stál před ním. Ten měl očividně své starosti, protože si právě šněroval řemínky spojující hrudní a zádový plát zbroje. K tomu si nepřítomně pohvizdoval. Jeho chování bylo nepochopitelné a podivné, vezmeme–li v úvahu, že tak činil v přítomnosti krále.
"Brule," řekl král. "Státnické záležitosti mě unavují víc, než všechny ty boje, které jsem zažil, dohromady."
"To už patří ke hře, Kulle," odpověděl Brule. "Jednou jsi král, musíš hrát svou roli."
"Přál bych si, abych mohl jet do Grondaru s vámi," pokračoval se závistí král. "Zdá se mi, že uběhla celá věčnost od chvíle, kdy jsem naposled svíral koně nohama! Ale Tu říká, že domácí záležitosti vyžadují mou přítomnost! Hrom aby ho vzal!"
"Před mnoha měsíci," pokračoval čím dál tím zachmuřeněji, aniž čekal jakoukoliv odpověď, "jsem svrhl bývalého krále a uchvátil valusijský trůn. O tom jsem snil už od doby, kde jsem byl malým chlapcem v zemi svého kmene. Bylo to snadné. Když se teď ohlédnu na tu dlouhou cestu, kterou jsem musel projít, zdají se mi všechny ty dny naplněné strádáním, zabíjením a dobrodružstvími jako sen. Z divokého obyvatele Atlantidy jsem postoupil přes lemurskou galéru – jako otrok jsem na ní vesloval dva roky – na zbojníka ve valusijských kopcích. Pak zajatec v královském vězení, gladiátor ve valusijských arénách, valusijský voják, důstojník a konečně král!
Se mnou je ta potíž, Brule, že asi málo sním! Vždycky jsem si představoval tu chvíli, kdy usednu na trůn. Dál už se mi nezdálo nic. Když mi mrtvý král Borna ležel u nohou a já mu ze zkrvavělé hlavy strhl královskou korunu, dospěl jsem k té nejzazší hranici svých snů. Odtud se mi v hlavě objevovala jen směs iluzí a omylů. Byl jsem připraven na to trůn uchvátit, ale ne už na to, jej udržet.
Tehdy, když jsem Bornu svrhl, lidé mě nadšeně zdravili, tehdy jsem byl jejich osvoboditel – teď si šeptají za mými zády, vrhají na mě postranní pohledy, dokonce plivají na můj stín, když si myslí, že to nevidím. Vztyčili Bornovu sochu, sochu toho mrtvého čuněte v Hadím chrámu a lidé tam chodí, klaní se mu a uctívají ho jako svatého vládce, který padl rukou krvežíznivého divocha. Když jsem vedl valusijskou armádu od vítězství k vítězství jako bojovník, přehlíželi lidé tu skutečnost, že jsem cizinec, teď mi právě tohle nemohou odpustit.
V Hadím chrámu hoří voňavé tyčinky a kadidlo na památku Borny, muže, na jehož rozkaz kati oslepovali, mučili, mrzačili a popravovali, a uctívají ho tam otcové, jejichž synové zemřeli v jeho hladomornách, i manželé, jejichž ženy byly odvlečeny do jeho harému. Pch! Lidé jsou hlupáci."
"Za to může z velké části Ridondo," odpověděl Pikt a přitáhl si opasek o jednu dírku. "Zpívá písně, při kterých lidé ztrácejí rozum. Dej ho v jeho šaškovských šatech pověsit na nejvyšší věž ve městě. Ať chvíli veršuje supům!"
Kull zatřásl svou lví hlavou: "Ne, Brule, ten je mimo můj dosah. Velký básník je větší než kterýkoliv král. Nenávidí mne, vím, a přesto bych rád získal jeho přátelství. Jeho písně jsou mocnější než mé žezlo a vždy znovu a znovu mi téměř rve srdce z těla, když přijde zazpívat některé z nich. Já zemřu a budu zapomenut, jeho písně budou žít navěky."
Pikt pokrčil rameny: "No, jak myslíš. Jsi král a lid tě nemůže sesadit. Rudí ničitelé ti patří tělem i duší do posledního muže a navíc máš za sebou celý Piktland. Oba jsme barbaři, i když jsme větší část života strávili v téhle zemi. Odcházím. Nemáš se čeho bát, snad s výjimkou pokusu o atentát a to je směšné, když si člověk uvědomí, že tě ve dne v noci střeží oddíl Rudých ničitelů."
Kull zvedl ruku v gestu na rozloučenou a Pikt s tichým cinkotem zbroje vyšel z místnosti.
Teď se Kullovy pozornosti domáhal další muž, jakoby chtěl připomenout, že královský čas nepatří králi. Tím mužem byl mladý šlechtic ze sídelního města, Seno Val Dor. Tento proslulý šermíř předstoupil před krále a ve tváři se mu zračilo zřetelné duševní napětí. Sametovou čapku měl pomačkanou a když před králem poklekl, pera, která ji zdobila, se smutně zakývala. Jeho módní oděv byl místy špinavý, jakoby pro své duševní trápení zanedbával už nějaký čas svůj zjev.
"Králi, můj pane," začal tím nejupřímnějším tónem, "jestli pro vás něco znamená slavná historie a činy našeho rodu, jestliže pro vás znamená něco má oddanost a věrnost, vyslyšte mou prosbu."

"Mluv!"
"Můj pane, miluji jednu dívku. Bez ní nemohu žít. Ona beze mne zemře. Když na ni myslím, nemohu spát ani jíst. Její krása mne pronásleduje dnem i nocí, zářivý obraz jejích božských půvabů –"
Král se nepokojně pohnul. Nikdy nebyl milencem v tom pravém slova smyslu.
"Tak se s ní, u Valky, ožeň!"
"Ach," vykřikl mladík, "v tom je ten háček. Je to otrokyně, jmenuje se Ala a patří Ducalonovi, hraběti z Komaharu. A je psáno v učených knihách valusijských zákonů, že sňatek mezi šlechtici a otroky je zakázán, tak je tomu od nepaměti. Pohnul jsem snad i samotným nebem, ale všude slyším tu samou odpověď: ‚Šlechtic si nikdy nesmí vzít otrokyni!' Je to příšerné. Říkají mi, že nikdy v historii království si nechtěl šlechtic vzít otrokyni. A co má být. Teď se obracím k vám jako k poslední instanci!"
"A Ducalon ji snad nechce prodat?"
"Ale ano, to však na situaci nic nemění. Zůstane stále otrokyni a člověk si nemůže vzít ani svou vlastní otrokyni. A já si přeji, aby se stala mou ženou. Cokoliv jiného by bylo pouhým výsměchem naší lásce. Chci ji celému světu ukázat oblečenou v hermelínu a ozdobenou šperky, jak se na Val Dorovu manželku sluší. Ale to je nemožné, dokud mi nepomůžete. Narodila se jako otrokyně z desítek pokolení otroků a otrokyni zůstane celý život, stejně jako její budoucí děti. A v takovém případě se nemůže provdat za svobodného muže."
"Staň se tedy kvůli ní otrokem," řekl Kull a pozorně se zahleděl na mladého muže.
"To jsem chtěl udělat," odpověděl Seno s takovým zápalem, že mu Kull bez zaváhání uvěřil. "Šel jsem k Ducalonovi a řekl jsem mu: ‚Ty máš otrokyni, kterou z celého srdce miluji. Chci se s ní oženit. Vezmi si mne za otroka, abych jí mohl být stále nablízku!' S hrůzou mě odmítl. Řekl, že mi tu dívku prodá, nebo daruje, ale zásadně odmítl vzít mě do otroctví. A pak, můj otec přísahal, že mě zabije, jestliže zostudím jméno Val Doru tím, že se stanu otrokem. Ne, můj králi, ty jsi jediný, kdo mi může pomoci."
Kull zavolal svého kancléře Tu a předložil mu celý případ. Tu nakonec potřásl hlavou: "Ve starých, železem okovaných knihách zákonů je psáno přesně to, co Seno řekl. Takový byl zákon a navěky bude tento zákon platit. Šlechtic a otrokyně nesmí uzavřít sňatek."
"A proč bych ten zákon nemohl změnit?' zachmuřil se.
Tu před něj položil kamennou desku, do které byl příslušný zákon vytesán.
"Tento zákon existuje celá staletí. Pohleď, králi, na tu kamennou tabuli, do které jej vytesali pradávní zákonodárci. Je tak starý, že dobu jeho vzniku si ani netroufám určit. Ani ty, ani kterýkoliv jiný král nemůže změnit, co je zapsáno v kameni."
Kulla náhle zaplavil pocit naprosté bezmocnosti, ze kterého se mu dělalo špatně a který jej oslaboval. Míval ho v poslední době čím dál tím častěji. Zdálo se mu, že být králem znamená také otroctví, jen trochu jiného druhu. Dříve byl zvyklý vysekat si cestu středem nepřátel pomocí svého těžkého meče. Jak mohl bojovat proti úslužným a oddaným přátelům, kteří se před ním klaněli a poklekali, ale přitom se bránili čemukoliv novému? Obklopili se barikádou zvyků, tradicí a historických důkazů, a mlčky, ale důsledně, mu bránili změnit cokoliv.
"Běž," řekl nakonec s unaveným mávnutím ruky. "Je mi líto, ale nemohu ti pomoci." Seno Val Dor pomalu vyšel z místnosti. Svěšená hlava a pokleslá ramena, prázdný pohled a nohy, které táhl za sebou, to vše svědčilo o tom, že je to zlomený muž, který ztratil poslední naději.

3. Myslela jsem, že jste tygr v lidské podobě!

Chladivý vánek vál krajinou. Stříbrný potůček, který se vinul mezi obrovitými kmeny prastarých stromů tiše bublal. Z větví visely dlouhé liány a spousta plazivek, ozdobených celými girlandami různobarevných květů. Všude zněl zpěv ptáků a měkké sluneční paprsky pozdního léta pronikající spletí větví a listů, tvořily na trávou pokryté zemi sametový vzor ve zlaté a černé. Uprostřed této pastorální idyly ležela na zemi štíhlá, mladá dívka s obličejem ukrytým v dlaních a vzlykala, až srdce usedalo. Byla hluchá ke zpěvu ptáků, neslyšela volání potůčku, neviděla sluneční záři. Celý vesmír pro ni byl černou pustinou, ve které byla skutečná jen její bolest a její slzy.

Proto neslyšela tiché kroky, ani neviděla vysokého muže se širokými rameny, který vyšel z křovin a zastavil se přímo nad ní. Neuvědomila si jeho přítomnost do chvíle, kdy poklekl a pozvedl ji ze země. Oči ji utíral rukama něžnýma jako ruce ženy.
Malá otrokyně upřela zrak do osmahlé, nehybné tváře s chladnýma očima barvy břidlice, které v této chvíli podivně změkly. Z toho, jak muž vypadal, poznala, že to není Valusiánec a v těchto nejistých časech mohlo setkání s cizincem na tak opuštěném místě být velmi nebezpečné. Dívčin žal však byl příliš velký na to, aby cítila strach a kromě toho se cizinec zdál být hodný.
"Copak se děje, dítě?" zeptal se a protože většina žen, které mají velký zármutek, je ochotna se svěřit každému, kdo projeví soucit a zájem, začala mezi vzlyky vyprávět:
"Oh, pane, já jsem nesmírně nešťastná. Miluji totiž jednoho mladého šlechtice..."
"Seno Val Dora?"
"Ano, pane," užasle na něj pohlédla. "Jak to víte? On si mě chce vzít a když už se nemohl nikde domoci svolení, vydal se dnes v zoufalství k samotnému králi. Ale král mu odmítl pomoci."
Do osmahlé cizincovy tváře vběhl mráček nevole.
"Seno řekl, že mu král odmítl pomoci?'
"Ne, tak to nebylo. Král zavolal prvního kancléře a nějakou chvíli se s ním dohadoval. Pak se ale vzdal. Och," vzlykala, "věděla jsem, že je to marné. Valusijské zákony jsou nezměnitelné, bez ohledu na to, jak jsou nespravedlivé a kruté. Ty zákony jsou mocnější než sám král."
Dívka ucítila, jak na silné paži, která ji něžně podpírala, náhle naběhly tvrdé uzliny svalů. Přes cizincovu tvář přeletěl výraz bezmocnosti.
"Bohužel," pronesl spíše pro sebe, "zákony Valusie jsou silnější než její král."
Sdělený žal je poloviční žal, děvče se trochu uklidnilo a osušilo si slzy. Otrokyně jsou přece jen zvyklé na ústrky a strádání, i když právě s touhle dívkou bylo celý její život zacházeno velice dobře.
"Seno teď jistě krále nenávidí?" ptal se dále cizinec.
Dívka zavrtěla hlavou:
"On si dobře uvědomil, že je král bezmocný."
"A co ty?"
"A co já?"
"Nenávidíš krále?'
Oči jí zaplály:
"Oh, pane, kdo jsem já, abych mohla nenávidět krále? Ne, to ne, něco takového by mě ani nenapadlo!"
"To jsem rád," řekl cizinec s těžkým povzdechem. "Koneckonců, malička, král je stejným otrokem jako ty a jeho pouta jsou mnohem těžší než tvá."
"Chudák," řekla dívka s lítostí i když docela nerozuměla, ale pak v ní znovu zaplál spravedlivý hněv. "Ale ty kruté zákony, kterými se lidé musí řídit, ty nenávidím! Proč se zákony nemohou změnit? Vždyť čas nestojí! Proč mají být dnešní lidé spoutáni zákony, které byly vymyšleny pro naše pradávné barbarské předky před tisíciletím?" Náhle se zarazila a zděšeně se rozhlédla kolem:
"Neříkej to na mne," zašeptala a v naléhavém gestu položila hlavu na rameno svého společníka. "Nesluší se, aby se žena, a k tomu ještě otrokyně vyjadřovala tak nestydatě k veřejným věcem. Kdyby se to pán, nebo paní dozvěděli, dostala bych bití."
Velký cizinec se usmál:
"Uklidni se, děvče. Ani král by se za to, co jsi řekla, na tebe nezlobil. Dokonce bych řekl, že by s tebou souhlasil."
"A ty jsi už viděl krále?' zeptala se dívka a její dětská zvědavost na okamžik zastínila její žal.
"Častokrát."
"A je opravdu skoro tři metry vysoký?' začala se se zájmem vyptávat "A schovává pod korunou rohy, jak se říká mezi obyčejnými lidmi?'
"Ale to těžko," zasmál se. "To bys mu přidala skoro metr na výšku a co do velikosti by mohl být mým dvojčetem. Vlastně se vůbec nelišíme."
"A je taky tak hodný, jako ty?'
"Občas, ve chvílích, kdy není dohnán ke státnickým povinnostem a zoufalství, kdy se nemusí řídit zákony,

jimž nerozumí a kdy ho neomezují lidé, kteří nerozumí jemu."
‚A je opravdu divoch?"
"To ano. Narodil se a strávil své mládí mezi pohanskými divochy, obývajícími zemi Atlantis. Snil velký sen a ten se mu vyplnil. Protože byl velký válečník a nepřekonatelný šermíř, protože byl zkušený v boji o život, protože ho barbarští žoldnéři ve valusijské armádě milovali, proto všechno se nakonec stal králem. A protože je stále spíš bojovníkem než politikem a protože mu teď všechno jeho šermířské umění nepomůže, chvěje se pod ním trůn."
"A je moc nešťastný?'
"Je, ale ne pořád," usmál se obr. "Někdy, když tajně vyklouzne z paláce a může se sám procházet lesem, je skoro šťastný. Zvlášť když ještě navíc potká takovou půvabnou dívenku jako..."
Dívka v náhlé hrůze vykřikla a padla před ním na kolena:
"Och, můj pane, mějte slitování! Nevěděla jsem! Vy jste král!"
"Neboj se," Kull opět poklekl vedle ní a položil jí ruku okolo ramen. Cítil, jak se děvče chvěje od hlavy k patě. "Řekla jsi přece, že jsem hodný..."
"A to také jste, pane," zašeptala slabě. "Já – já jsem si myslila, že jste tygr v lidské podobě, podle toho, co lidé říkají, ale vy jste něžný a hodný a–ale vy jste k–král a já..."
Náhle přemožena zmatkem a úžasem vyskočila a prchala, takže vzápětí zmizela mezi stromy. Vědomí toho, že právě tomu králi, kterého doufala jednoho dne alespoň z dálky zahlédnout, se svěřila se svou bolestí, ji poděsilo.
Kull si povzdechl a vstal. Palácové záležitosti jej volaly zpět a on se musí vrátit a zabývat se věcmi, jejichž základ mu unikal a o jejichž řešení neměl nejmenší ponětí.

4. Kdo zemře první?

Nehybným tichem, které halilo chodby a komnaty paláce, se plížilo dvacet postav. Jejich nohy, obuté v měkké kožené boty, nevydávaly žádný zvuk ani na hustých kobercích, ani na mramorovém dláždění. Plameny pochodní, umístěných ve výklencích stěn se rudě odrážely od stříbřitých ostří tasené dýky, čepele těžkého meče a hlavice sekery.
"Pomalu, jen pomalu!" zasyčel Ardyon a zastavil se na okamžik, aby se podíval přes rameno na své společníky. "A ty tam vzadu, ať jsi kdokoliv, přestaň tak hlasitě funět!" Důstojník noční hlídky se zbavil všech strážných z těchto míst. Buď jim vydal přímý rozkaz nebo je opil, ale stejně musíme být opatrní! Ještě štěstí, že ti prokletí Piktové – ďas aby ty hubené vlky vzal – se povalují na svém konzuláte, nebo jsou na cestě do Grondaru. Tiše! Zpátky, přichází garda!"
Shlukli se za obrovským pilířem, který by ukryl celý oddíl mužů a čekali Téměř vzápětí kolem prošlo deset vysokých a urostlých mužů. Jejich nehybné obličeje vypadaly jako odlité z bronzu, byli po zuby ozbrojeni a oblečeni v rudé zbroji. Tváře některých z nich vyjadřovaly jakousi nejistotu. Vedl je důstojník bledý jako smrt. Jeho tvář byla poskládána do ustaraných vrásek a když míjel pilíř, za kterým byli ukryti vrahové, otřel si nejistou rukou z čela pot. Byl ještě mladý a zrada krále pro něj nebyla věcí jednoduchou.
S cinkotem pomalu prošli kolem a zmizeli kdesi za ohybem chodby.
"Výborně!" řekl Ardyon. "Udělal přesně to, co jsem od něj žádal. Tak, teď si pospěšte, máme před sebou spoustu práce. Jestli nás chytí při činu, bude s námi zle, ale mrtvý král se lehce změní v pouhou neurčitou vzpomínku. Pospěšme!"
"Tak jest, pospěšme!" zvolal Ridondo.
Spěšně se vydali chodbou a po nějaké chvíli stanuli před mohutnými dveřmi
"Tady je to!" vykřikl Ardyon. "Enare, vyraz tyhle dveře!"
Obr se vrhl celou svou obrovskou vahou na dveře. Pak znovu a tentokrát se ozval skřípot povolujících šroubů, praskot dřeva, pak se dveře zakymácely a zřítily do místnosti.
"Dovnitř!" vykřikl i Ridondo. "Smrt tyranovi!"
Náhle se zarazili. Tváří v tvář stál proti nim Kull. Ne nahý, právě probuzený a ještě omámený spánkem,

muž, který by byl utracen jako bezbranná ovce. Stál tam Kull bdělý a divoký, částečně oděný ve zbroji Rudých zabíječů a v ruce se mu hrozivě blýskala dlouhá čepel meče.
Kull vstal před krátkou chvílí. Nemohl usnout a chtěl požádat velitele noční stráže, aby si s ním sedl na kus řeči. Když však vyhlédl špehýrkou ve dveřích, spatřil právě toho důstojníka, jak odvádí všechny muže stráže neznámo kam. V duši divošského krále vzklíčilo náhlé podezření a napadlo ho, že se jedná o zradu. Nenapadlo jej povolat stráž zpět, protože předpokládal, že všichni muži jsou účastníky spiknutí. Pro jejich odchod nebyl důvod. Proto si Kull začal rychle a tiše připínat zbroj, kterou na noc odložil.
Když se ozval první úder na dveře, neměl ještě zcela došněrovány boční řemeny. Na krátký okamžik celá scéna znehybněla. Čtyři vzbouření šlechtici stojící ve dveřích a za nimi šestnáct bezohledných hrdlořezů. Všichni byli přikováni na svých místech divokým pohledem mlčícího obra, který stál s pozvednutým mečem uprostřed královské ložnice.
Pak zazněl Ardyonův výkřik: "Dovnitř a na něj! Je sám proti dvaceti a nemá přilbu!"
To byla pravda. Kullovi už nezbyl čas ani na to, aby si nasadil přilbu, která k výzbroji patřila, ani na to, aby strhl těžký štít ze zdi, kde visel. Kdyby na to měl Kull čas, byl by mnohem lépe chráněn než většina z atentátníků. Jen Enaros a Ducalon byli oděni v plné zbroji s přilbami, které měly spuštěné hledí.
S pokřikem, který naplnil místnost, vtrhli útočníci dovnitř jako příval. V jejich čele byl Enaros. Vřítil se do místnosti jako útočící býk, s hlavou sehnutou, s mečem nízko a vodorovně před sebou, připraven zasadit smrtící úder. A Kull mu skočil vstříc jako tygr, který se chystá býka strhnout. Celá králova váha a nesmírná síla se soustředily do ruky, která ťala těžkým mečem. Široká čepel zasvištěla v širokém oblouku vzduchem a se zařinčením dopadla na helmu zrádného důstojníka. Při úderu praskla jak přilba, tak čepel a mrtvý Enaros padl k zemi. Kull uskočil zpět a v ruce svíral jen zbytek meče.
"Enaros," zavrčel, když se pod prasklou přilbou objevil zakrvácený obličej. V tom okamžiku se na něj celá skupina vrhla. Cítil, jak mu po žebrech sjela čepel dýky a odhodil útočníka jediným úderem levé ruky. Zlomeným mečem udeřil dalšího útočníka přímo mezi oči a ten padl zakrvácený k zemi.
"Čtyři z vás, hlídejte dveře!" zaječel Ardyon, který poskakoval přesně na okraji stříbrného víru svištících čepelí. Dostal totiž strach, že by Kull mohl při své váze a rychlosti prorazit kruhem útočníků a uprchnout. Čtyři zbojníci se stáhli a zablokovali vchod. V tom okamžiku skočil Kull zpět a strhl ze zdi prastarou válečnou sekeru, která tam visela alespoň sto let.
Postavil se zády ke zdi a krátce se rozhlédl. Pak se vrhl kupředu. Kull nebyl zvyklý se bránit. Jeho taktikou byl útok. První úder srazil k zemi zbojníka s uťatým ramenem a na zpáteční cestě rozdrtila sekera hlavu dalšího. Na hrudním plátu mu zařinčel meč – kdyby neměl zbroj, bylo by po boji. Jeho hlavní starostí bylo chránit si nekrytou hlavu. A otevřené pásy mezi hrudním a zádovým krunýřem. Valusijská zbroj byla dost složitá a Kull neměl čas obléci si ji celou. Už krvácel ze zranění na tváři, rukou a nohou, ale byl tak rychlý, nebezpečný a bojovný, že třebaže všechny výhody byly na straně útočníků, nebyli schopni najít žádnou slabinu. Navíc je zpomalovalo jejich množství.
V jedné chvíli jej divoce sevřeli a údery na Kulla padaly jako krupobití, vzápětí ustoupili a obklopili ho kruhem, bodali a zároveň se chránili před jeho ranami. Několik krvácejících těl na zemi svědčilo o tom, že jejich plán nebyl zdaleka tak dokonalý, jak si mysleli.
"Zbabělci!" vykřikl Ridondo plný nenávisti, shodil s hlavy kápi, která mu zatím ukrývala obličej a oči mu nepříčetně zablýskaly. "Máte strach z boje. Což necháme despotu žít? Ukončeme to!"
Vrhl se vpřed v divokém útoku, ale Kull, který jej poznal, mu přerazil čepel krátkým úderem těžké sekery a levou rukou jej odstrčil takovou silou, že Ridondo s hlasitým úderem padl na zem. Pak král uchopil do levé ruky meč mrtvého Enara a další ze zbojníků si zachránil život jen tím, že padl na záda, aby se vyhnul vodorovně letící čepeli sekery. Jiný z banditů se vrhl Kullovi na nohy a doufal, že se mu podaří tímto způsobem krále porazit. Chvilku zápasil s něčím, co mu připadalo jako pevná železná věž. Vzhlédl sice včas na to, aby spatřil padající sekeru, ne však dost včas, aby se jí vyhnul. Mezitím jeden z jeho druhů zvedl meč oběma rukama vysoko nad hlavu a ťal takovou silou, že Kullovi prosekl levý nárameník a zranil rameno pod ním. Za několik okamžiků byl králův hrudní plát plný krve.
Ducalon rozhrnul ve své netrpělivosti útočníky vpravo a vlevo a zaútočil divoce na Kullovu nechráněnou hlavu. Ten poklesl do nízkého dřepu a meč, který mu zasvištěl nad hlavou mu odsekl pramen vlasů. Pro muže Kullovy výšky není nic snadného vyhnout se tímto způsobem útoku trpaslíka, jakým byl Ducalon.

Kull se otočil na podpatku a udeřil ze strany, tak, jak by zaútočil divoký vlk. Čepel opsala plochý, vodorovný oblouk a Ducalon padl. Obrovská rána mu otvírala celý levý bok a na rtech se mu objevila rudá pěna.
"Ducalon!" Kull pronesl to jméno se zatajeným dechem. "Toho skřeta bych poznal i v pekle..."
Pak se rychle narovnal, aby se postavil šílenému Ridondovu útoku. Ridondo vyrazil kupředu, aniž se kryl a jeho jedinou zbraní byla štíhlá dýka. Kull bleskově uskočil a pozvedl sekeru.
"Ridondo!" zazvonil jeho hlas místností, "ustup, tebe bych zranil nerad..."
"Zemři, tyrane!" zaječel šílený básník a vrhl se střemhlav na krále. Kull odkládal do posledního okamžiku úder, jako by doufal, že jej nebude muset zasadit. Pak bylo pozdě. Až ve chvíli, kdy ucítil, jak se mu do nechráněné části levého boku zakusuje Ridondova dýka, ve slepém zoufalství udeřil.
Ridondo padl s roztříštěnou lebkou, Kull se odpotácel pozpátku ke zdi a mezi prsty, kterými si svíral ránu, mu prýštila krev.
"Tak, a teď všichni na něj!" zařval Ardyon a chystal se zahájit útok.
Kull se opřel zády o zeď a pozvedl sekeru. Tvořil strašný a divoký obraz. Nohy měl doširoka rozkročené, hlavu nakloněnu dopředu a jednou, krví zbrocenou rukou se opíral o zeď. V druhé ruce svíral pozdviženou sekeru a divoká tvář mu ztuhla v přísterné grimase nenávisti. Plamen šedých očí prorážel i krvavou mlhou, která je halila. Vzbouřenci znovu zaváhali. Tygr pravděpodobně umíral, ale stále ještě byl schopen rozdávat smrt.
"Kdo zemře první?" zavrčel Kull rozbitými rty, z nichž mu prýštila krev.
Ardyon skočil jako útočící vlk, ale pak s neuvěřitelnou rychlostí, která jej charakterizovala, padl k zemi, aby se vyhnul smrti, která mu svištěla vstříc v podobě krvavé sekery. Rychle se odkulil, a měl nejvyšší čas, protože Kull se napřáhl k další ráně a tentokrát sekera dopadla těsně vedle Ardyonových nohou. Zaťala se aspoň deset centimetrů do leštěné dřevěné podlahy.
V tom okamžiku zaútočil další z banditů a několik jeho druhů jej váhavě následovalo. První lump si zřejmě myslel, že se mu podaří Kulla zabít dřív, než vytrhne sekeru z podlahy, ale buď podcenil královu rychlost, nebo začal se svým útokem o zlomek vteřiny pozdě. Ať už to bylo jakkoliv, sekera vyletěla vzhůru, zasvištěla dolů a útok skončil, když rudá karikatura prvního zbojníka padla pod nohy jeho druhů.
V tom okamžiku se kdesi dole v chodbě rozlehly spěšné dunivé kroky mnoha nohou a muži, kteří hlídali dveře, začali křičet:
"Vracejí se vojáci!"
Ardyon zaklel a jeho muži jej opustili jako krysy, prchající z lodi, která se potápí. Vybíhali do haly, část se jich sotva belhala a za nimi zůstaly krvavé stopy. Snažili se prchnout chodbou, ale tou už zněl křik vojáků a zvonění jejich zbroje.
Když nepočítáme mrtvé a umírající, zůstali Ardyon a Kull v královské ložnici sami. Kullovi se podlamovala kolena, opřel se těžce o zeď a pozoroval náčelníka zbojníků očima umírajícího vlka. Ani za této prazvláštní situace neopustila Ardyona, jak se zdálo, jeho cynická filozofie.
"Takže je ztraceno vše a čest zvlášť!" zamumlal. "I když král umírá vstoje a..." Ať už chtěl dodat cokoliv, nedokončil větu, ale mrštně se vrhl ke králi, který si právě předloktím ruky, ve které svíral sekeru, protíral krví zalité oči. Muž s mečem ve střehu může bodnout mnohem rychleji než může zraněný odkrytý muž udeřit sekerou, která už v jeho unavené ruce ztěžkla jako olovo.
Ale přesně ve chvíli, kdy Ardyon vyrazil k útoku, kterým by krále dobil, objevil se ve dveřích Seno Val Dor. Jeho ruka vyletěla jako blesk, cosi se zalesklo, se zasvištěním proletělo vzduchem a svou dráhu skončilo v Ardyonově hrdle. Zbojník se zapotácel, upustil meč a zřítil se Kullovi k nohám. Královy nohy byly zality záplavou krve, tryskající z přeťaté krční tepny, která tak vydávala pochmurný důkaz o tom, že Seno Val Dorovy válečné dovednosti zahrnují i přesné vrhání nožem. Kull se zahleděl udiveně na mrtvého zbojníka a Ardyonovy mrtvé oči mu zdánlivě zlomyslně pohled oplácely. Vypadalo to, jako by nebožtík stále ještě srovnával zbytečnost králů a zbojníků a zvažoval význam spiknutí a převratů.
To už Seno krále podpíral, místnost byla zaplněna ozbrojenci v barvách rozvětvené rodiny Val Dorů a Kull si uvědomil, že jej z druhé strany podpírá jeho známá malá otrokyně.
"Kulle! Kulle! Jste živ?!" Val Dorova tvář byla bílá jako křída.
"Ještě ne," odpověděl chraptivě král. "Ucpěte mi tu díru v levém boku, jestli umřu, tak to bude kvůli ní. Je

pěkně hluboká – tam mi napsal Ridondo píseň smrti! Ale ty další jsou jen povrchní. Nacpěte mi tam zatím nějaký hadr, mám před sebou ještě nějakou práci!"
Váhavě poslechli, a když zastavili proud krve, který mu tryskal z boku, Kull, teď již zbledlý ztrátou krve se poněkud vzpamatoval. Celý palác už byl na nohou. Dvorní dámy, dvořané, vojáci, kancléři, ti všichni se hemžili kolem a mluvili jeden přes druhého. Rudí ničitelé se sbíhali ze všech stran, bez sebe zuřivostí, schopni čehokoliv a žárliví na skutečnost, že jejich krále zachránil někdo jiný. Mladý důstojník, který odvedl strážný oddíl, vyklouzl v nastalém zmatku do tmy a přestože po něm vypuklo důkladné pátrání, nikdy ho již nenašli.
Kull zůstával tvrdohlavě stát na nohou. Jednou rukou stále svíral zkrvavenou sekeru, druhou Seno Val Dorovo rameno. Pak pokynul vrchnímu kancléři a Tu přistoupil. "Dej donést tabuli, na které je vyryt zákon, týkající se otroků."
"Ale, můj pane..."
"Udělej, co říkám!" zařval náhle Kull divoce, pozvedl sekeru a Tu si pospíšil vykonat rozkaz.
Zatímco král čekal, nahrnuly se okolo něj dvorní dámy, obvazovaly mu rány a pokoušely se mu jemně a marně otevřít prsty, sevřené kolem toporu sekery. Kull si při tom zároveň vyslechl historku, kterou mu stále ještě zadýchaný Seno vyprávěl.
"Ala zaslechla Kaanuuba a Ducalona, jak se domlouvají – schovala se do jakéhosi osamělého koutku, aby si poplakala nad svým – vlastně naším – neštěstím a v tom přijel Kaanuub, který se tam zastavil na cestě na své venkovské sídlo. Třásl se strachy, že se jejich plán z nějakého důvodu nezdaří a přinutil Ducalona, aby s ním prošel všechno znovu, aby se ujistil, že nikde není žádná chyba.
Odjel až pozdě večer a teprve potom se Ale podařilo vykrást se z domu a přiběhla ke mně. Jenže z Ducalonova městského domu je to do našeho domu pěkný kus cesty, zvlášť pro děvče, jako je Ala, takže přestože jsem svolal své lidi ihned a okamžitě jsme vyrazili, přišli jsme téměř pozdě."
Kull mu sevřel rameno:
"Já nezapomínám!"
Vstoupil Tu s tabulí zákonů a položil ji s posvátnou úctou na stůl.
Kull odstrčil všechny lidi stojící okolo něj a zůstal stát sám uprostřed volného prostoru.
"Slyšte, lidé Valusijští! Jsem už tím vším unaven. Nejsem králem, ale otrokem! Jsem spoután a omezen zákony, zákony a zase zákony! Nemohu zlé potrestat tak, jak bych si přál. Odporovalo by to zákonům, zvykům a tradicím. U Valky! Teď budu králem i ve skutečnosti, nejen podle jména! Tady stojí ti dva, kteří mi zachránili život! Od této chvíle se mohou stát manžely podle své vůle!"
Seno a Ala se vrhli se šťastnými výkřiky jeden druhému do náručí.
"Ale co zákony?' vykřikl Tu.
"Já jsem zákon!" zařval divoce Kull a pozvedl vysoko sekeru. Krvavá čepel švihla dolů a kamenná tabule zákonů se rozletěla na sto kusů. Všichni v hrůze sevřeli pěsti a vytřeštili oči. Se strachem čekali, že se zřítí samo nebe.
Kull s divoce planoucíma očima se zapotácel zpět. Místnost se mu před očima točila.
"Já jsem král, stát i zákon!" znovu divoce vykřikl. Uchopil drahocené žezlo, ležící na stole, zlomil jej jako proutek a odhodil daleko od sebe. "Tohle bude moje žezlo!" Rudá sekera opsala široký oblouk a potřísnila pobledlé šlechtice krvavými krůpějemi. Kull si strhnul z hlavy levou rukou královskou korunu a znovu se opřel o zeď. V jeho pažích však byla stále síla lva.
"Buď jsem král, nebo mrtvola!" křičel dál, se svaly a žilami naběhlými námahou a s očima planoucíma. "Jestliže se vám má vláda nelíbí, pojďte a vezměte si tuto korunu!"
V křečovitě zaťaté levé ruce pozvedl úzkou obroučku z drahoceného kovu a pravou rukou napřáhl výhružně těžkou sekeru.
"Touto sekerou já vládnu! To je mé žezlo. Trpěl jsem a snažil se být loutkou, která by vládla tak, jak jste si přáli – podle vašich zákonů a vaším způsobem. Teď budu vládnout po svém! Když nebudete bojovat, budete poslouchat! Zákony, které jsou spravedlivé, zůstanou, zákony, které dávno přežily svou dobu rozdrtím tak, jak jsem rozdrtil tento. Jsem král!"
Zbledlí šlechtici a vystrašené dámy pomalu poklekli a poklonili se ve strachu i úctě krví zbrocenému obrovi, který se nad nimi tyčil s planoucíma očima.

"Jsem král!"

Přeložil Eva Konečná